

Nora's ouders zijn verhuisd naar een nieuwbouwwijk. Nora heeft de pest in. Ze is haar vrienden kwijt. En in de nieuwe buurt zijn veel huizen nog in aanbouw. Maar dan leert ze Servaas, de nieuwe buurlingen, kennen. Samen richten ze een club op om de andere nieuwe kinderen welkom te heten!

Dit boek is gedrukt op papier dat het keurmerk van de Forest Stewardship Council (FSC) draagt. Dit FSC-label biedt u de garantie dat het gebruikte hout en papier enkel afkomstig zijn uit goed beheerde bossen.

Herdruk 2011/375

ISBN 978 90 8661 041 9

K.B. D/2005/0147/216

Bestelnr. 60 1020 418

NUR 191

Tekeningen: Curd Wuestenberg

Verantwoordelijke uitgever
die Keure

Kleine Pattoekeweg 3, 8000 Brugge

H.R. Brugge 12.225

© Copyright die Keure, Brugge

Niets uit deze uitgave mag veeveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. No part of this book may be reproduced in any form by print, microfilm or any other means without written permission from the publisher.

AVI-niveau 7

Thema 2 In de buurt

De club van de Pijpenkop

Kolet Janssen

die Keure

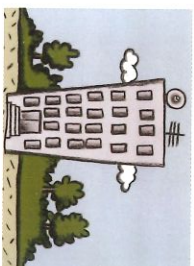
Ik oefen.

speelden	paas vakantie	paasvakantie
basketring	verhuis wagen	verhuismwagen
ontmoeting	achter portier	achterportier
	verhuis mannen	verhuismannen
cola	was machine	wasmachine
club	gym schoenen	gymschoenen
plastic	zomer vakantie	zomervakantie
Monica	kampeer stoeltjes	kampeerstoeltjes
	achter volgden	achtervolgden
	arm worstelen	armworstelen
speciaal	baby zitten	babysitten
precies	piraten club	piratenclub
	terug lopen	teruglopen
Jordi		
Saskia	kerst tafel	kersttafel
	flat ge bouw	flatgebouw
yes	vracht wa gen	vrachtwagen
succes	buur jon gen	buurjongen
computer	buur meis je	buurmeisje
mailen	op ge sta peld	opgestapeld
tv-toestel		
garage		
discussieren		
skaten		
skateboard		
jeansbroek		

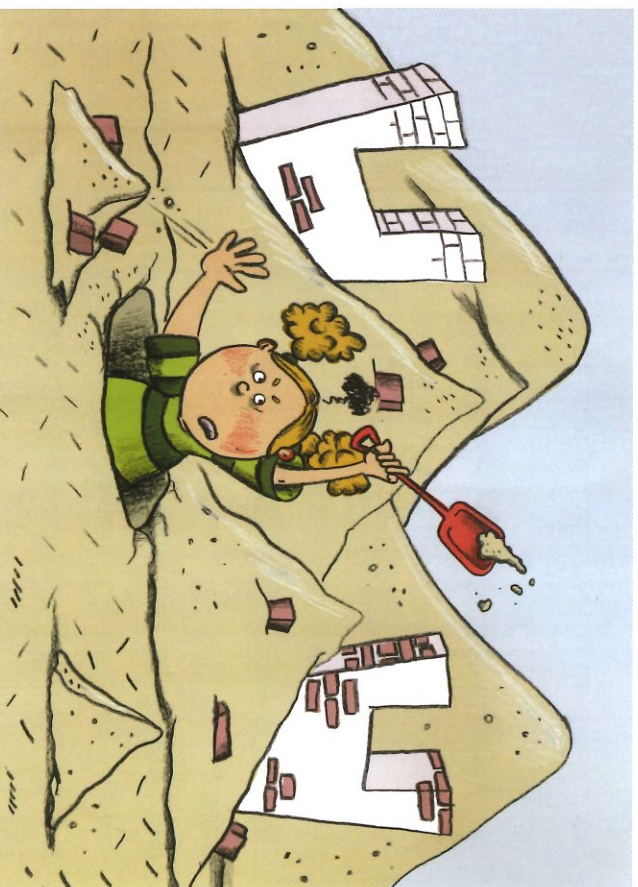

blz.

- 2 De meeste huizen zijn nog **in opbouw**.
Aan de meeste huizen zijn ze nog aan het bouwen.
- 3 Een **flatgebouw** is een gebouw met verschillende flats.
Een flat is een woning waarbij alle ruimtes op één verdieping liggen.
- 3 **Armworstelen**: met je rechter elleboog op tafel zit je tegenover je tegenstander. Je pakt elkaars hand vast en probeert de voorarm van de ander tegen de tafel te drukken.
- 3 Ze kon hem **verslaan**.
Ze won van hem.
- 6 **Babysitten**: op een baby of peuter passen als zijn ouders niet thuis zijn.
Ze trekt haar **gymschoenen** aan.
- 6 Ze trekt haar **sportschoenen** aan.
- 11 Hij **onderschept** de bal.
Hij vangt de bal op.
- 13 **Pijpenkop**: een doolopende straat met achteraan een rond, breder stuk (de kop) waar je kunt keren.
- 17 Een **kampeerstoeitje** is een licht, opvouwbaar stoeltje dat je meeneemt wanneer je gaat kamperen.
- 18 Ze **discussiëren** urenleng.
Urenlang zijn ze aan het **overleggen**.
- 18 Een **halfpipe** is een soort grote halve buis waarin men kan skateboarden.
- 20 Ze **sjouwen** een grote zitbank uit de verhuishwagen.
Ze **dragen** een grote zitbank uit de verhuishwagen.
- 22 Een **salontafel** is een klein tafeltje dat in het salon staat, meestal voor de zitbank.

De club van de Pijpenkop

'Ik speel niet meer in de zandbaki', roept Nora.
Ze bonkt de trap op. Ze kan niet eens de deur van haar kamer dichtslaan, want deuren zitten er nog niet in hun nieuwe huis. Alleen een voordeur en een achterdeur natuurlijk.

Ze gaat voor het raam staan. Zover ze kan zien, staan er huizen in opbouw 🏠. Soms niet meer dan een gat in de grond. Of een stel muren zonder dak. Hier en daar zitten er al ramen in. En overal liggen grote hopen zand. Voor, achter en tussen de huizen, en ook op straat. Haar papa en mama zijn gek dat ze hier zijn gaan wonen.

'In ons nieuwe huis kun je fijn buiten spelen', hadden ze gezegd. 'Overal in de buurt is er groen en er komt een grasveldje speciaal voor kinderen.' Maar van dat gras ziet Nora niets. Er liggen alleen maar grote hopen zand. Denken papa en mama soms dat ze nog in de zandbak speelt?

Beneden hoort ze mama bezig in de keuken. Zij vindt het nieuwe huis fijn. Veel groter en ruimer en in een rustige buurt. Maar Nora wilde dat ze weer in hun oude flat woonden. Haar kamer was veel kleiner daar en de woonkamer ook. Hier kun je rennen in de woonkamer. En in haar kamer kan ze naast haar bed en haar bureau ook nog een kussenhoek maken. En ze hebben een tuin, tenminste, als dat zand opgeruimd is. Nora legt haar hoofd tegen het raam. Die zandhopen zijn stom, maar dat is nog niet het ergste. Ze mist Melek

en Jordi. Die woonden in hetzelfde flatgebouw 🏠. Ze speelden vaak samen in de berging. Of ze achtervolgden elkaar met de lift, ook al mocht dat eigenlijk niet. Ze kenden elkaar al van toen ze nog kleuters waren. Nora heeft opeens erg veel zin om te armworstelen 🤼 met Jordi. Eerst won hij altijd, maar de laatste tijd was zij sterker geworden en kon ze hem af en toe verslaan 🏆. Stom, dat je ouders zomaar konden beslissen waar ze gingen wonen. Kinderen hadden niets te vertellen. Het was gewoon niet eerlijk.

'In onze nieuwe buurt komen veel kinderen van jouw leeftijd wonen', hadden papa en mama gezegd. 'Het is een echte buurt voor gezinnen met kinderen.' Nora vindt het eerder een buurt voor kamelen, met al dat zand. Voorlopig zijn er nog haast geen kinderen.

De meeste huizen zijn nog helemaal niet bewoond.

'Dat komt gauw genoeg', zegt mama. 'Je zult eens zien hoe anders het hier over een paar maanden zal zijn.'

Een paar maanden! Dat is nog een eeuwigheid!

Intussen zie je bij de huizen alleen werkmannen.

Die zijn vaak best vriendelijk. Ze fluiten liedjes en ze zwaaien naar Nora. Maar Nora denkt niet dat het een goed idee is om met hen te gaan armworstelen. Dat wint ze beslist niet!

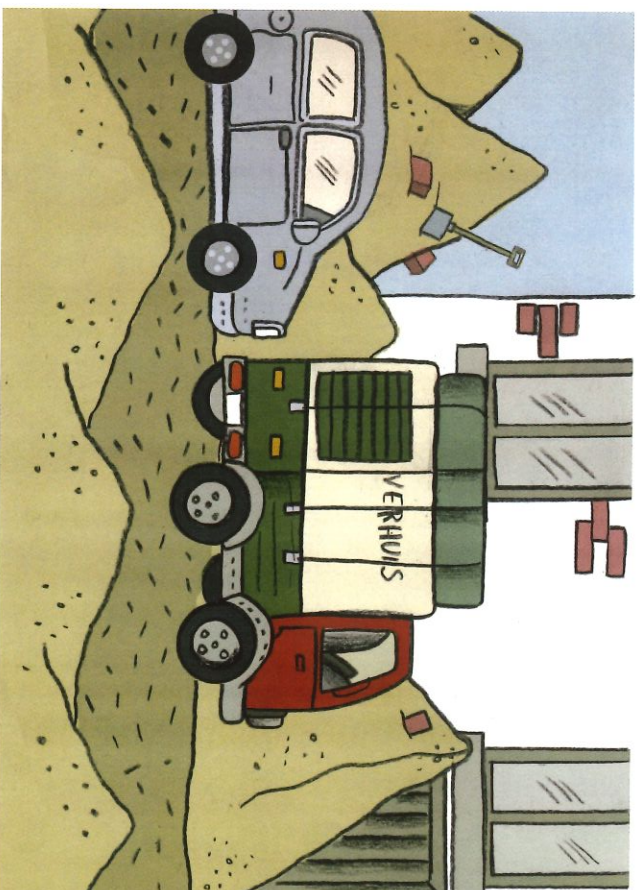
Nu is het ook nog paasvakantie. Twee weken lang niets te doen. Haar computer is nog niet aangesloten, dus ze kan zelfs niet mailen naar Jordi.

Haar speelgoed ligt netjes opgestapeld in haar nieuwe kast, maar Nora heeft nergens zin in.

Dan hoort ze buiten het geluid van een vrachtwagen.

Ze kijkt door het raam. Een verhuishwagen!

Twee huizen verder komen de mensen erin.

Ook al ligt er nog een enorme hoop zand voor hun voordeur. Maar dat schijnt erbij te horen. Nora drukt haar neus tegen het raam. Ze kan precies zien wat er gebeurt.

Hun straat heeft de vorm van een pijpenkop en Nora's huis staat helemaal in de kop. De andere huizen staan in de steel van de pijp tegenover elkaar.

Nora heeft het overzicht over de hele straat.

Precies zoals opa aan de kersttafel altijd aan het hoofd van de tafel zit.

Er komt een zilvergrijze auto achter de verhuishwagen aan. Er stapt een man uit en een vrouw met een peuter. Mm, denkt Nora. Daar kun je niet mee spelen. Maar misschien mag ik over een poosje babysitten 🍼, dat zou wel leuk zijn.

Dan gaat het achterportier open en er stapt een jongen uit van haar leeftijd. Hij kijkt nieuwsgierig rond en schopt tegen de zandhoop voor zijn deur.

Nora lacht. Die moet ook niets hebben van al dat zand. Hoe zou hij heten?

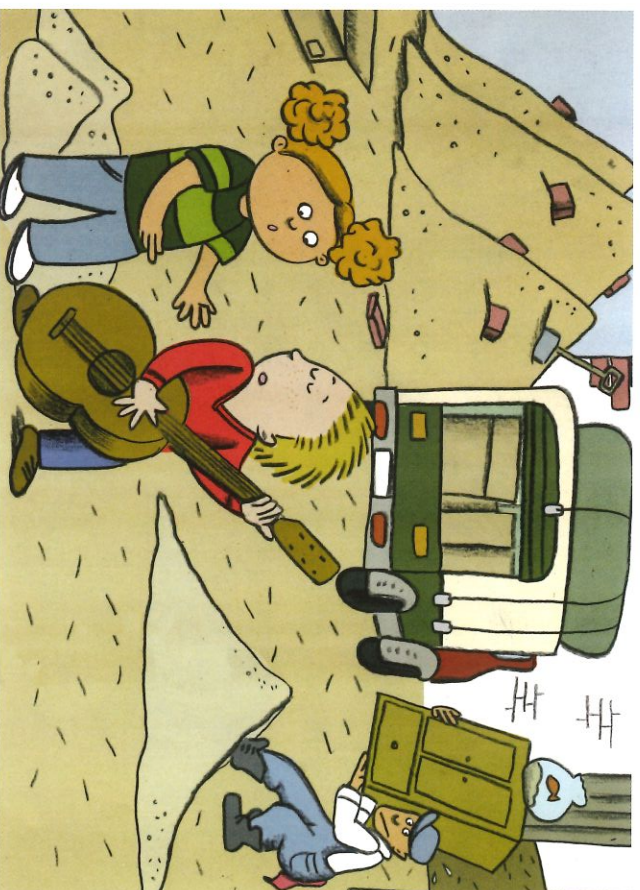
De verhuismannen beginnen zware dingen naar binnen te dragen. Planken die eruitzien alsof ze een bed willen worden, of een kast. Een tafel zonder poten en een opgerold tapijt. Een tv-toestel.

Een wasmachine, die zo te zien heel zwaar is.

Een voor een verdwijnen ze in het huis.

De jongen opent de koffer van de auto. Hij haalt er iets groots uit. Nora gaat helemaal schuin hangen om te kunnen kijken.

Het is een gitaar! Waw, die jongen heeft een gitaar! Ze trekt haar gym schoenen 📖 aan en spurt de trap af. 'Ik ga even naar buiten', roept ze.

Wat mama antwoordt, hoort ze al niet meer. De jongen is al bij zijn voordeur. De gitaar houdt hij voorzichtig tegen zijn buik.

Nora zwaait.

'Hallo!', roept ze. 'Kan ik misschien helpen?'

De jongen blijft verbaasd staan.

'Is dat een gitaar?', vraagt Nora. Ze hoort zelf wel hoe dom dat klinkt, maar ze krijgt zo snel niets beters bedacht.

De jongen knikt.

'Woon jij hier ook ergens?', vraagt hij.

'In de kop van de pijp', lacht Nora. 'Ik zag julie aankomen. Heb je misschien ook nog een zus?'

De jongen lacht. 'Ja hoor. Saskia is twee.'

Nora lacht ook, maar een beetje groen. Ze bedoelde natuurlijk een oudere zus. 'Mag ik ook eens op die gitaar?'

De jongen slaat zijn armen beschermend om de gitaar.

'Volg je les?', vraagt hij.

'Nee,' zegt Nora, 'dat niet. Maar ik wil het wel eens proberen.'

'Liever niet,' zegt de jongen. 'Een gitaar is geen speelgoed.'

Nora draait zich om. 'Barst', mompelt ze.

Hij zoekt het zelf maar uit, die nieuwe buurjongen.

Wat een nurk!

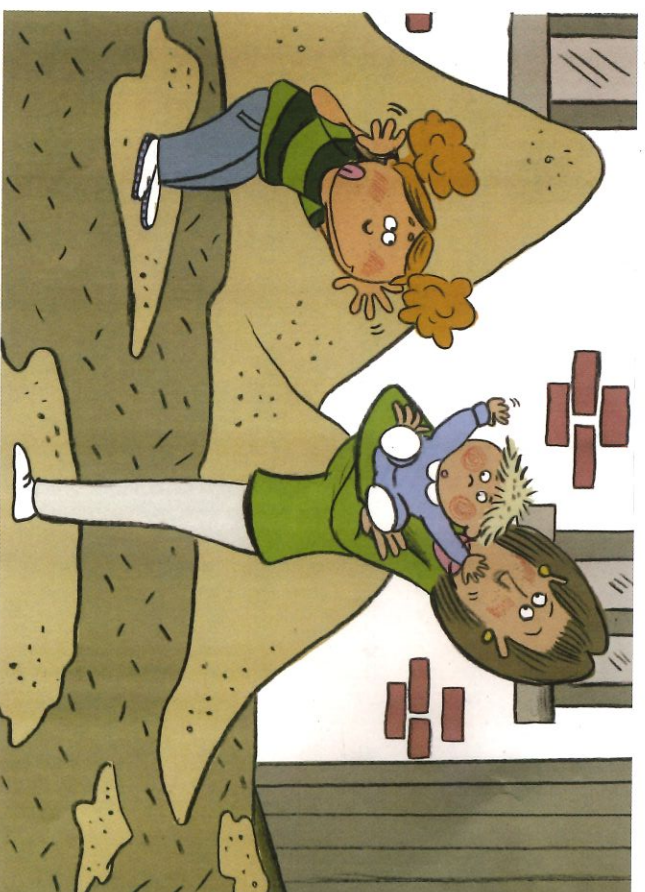
'Hé', roept hij nog. 'Ik heet Servaas. En jij?'

'Nora', zegt Nora zonder nadenken.

Servaas loopt met zijn gitaar naar binnen.

De vrouw met de peuter op de arm komt naar buiten.

'Hallo', zegt ze. 'Ben jij ons buurmeisje?'

Nora knikt. 'Ik heet Nora en ik woon daar', wijst ze.

'Kijk eens, Saskia, dat is Nora', zegt de vrouw.

'Ik heet Marie.'

Nora trekt een grappig, scheef gezicht. Saskia kijkt haar met een starre blik aan en reageert niet.

Al net zo vriendelijk als haar broer, denkt Nora.

Ze zwaait even en loopt weg.

'Kom over een paar dagen nog maar eens langs', zegt Marie. 'Dan is alles weer op orde.'

Nora bromt iets onverstaanbaars.

Bons, bons, bons, beng! Nora gooit de bal op. Hij stuiter op de rand, bonst tegen de muur en rolt weg. Nora rent erachteraan. Lief van papa dat hij de basketring al heeft opgehangen tegen de muur van hun huis. Ook al had hij nog honderd andere klusjes te doen. Nu kan ze tenminste oefenen.

Het is niet eenvoudig: de bal lijkt alle kanten op te willen behalve netjes door de ring naar beneden. Nora probeert het weer. De bal rolt een stukje over de bovenrand van de ring.

'Toe nou!', roept Nora. Dan schiet de bal door het net naar beneden. 'Yes!'

'Mag ik ook meedoen?', hoort ze opeens een stem achter zich. Nora schrikt ervan.

'Moet jij niet gaan gitaar spelen?' Nora flapt het eruit, maar ze heeft er meteen een beetje spijt van.

Servaas knippert even met zijn ogen.

'Meestal speel ik gitaar voordat ik ga slapen', zegt hij. Hij onderschept de bal en gooit hem op.

Hij schuift over de rand van het net, maar glijdt er langs de buitenkant weer af.

'Pech', zegt Nora. 'Nu ik weer.'

Ze oefenen een hele tijd.

'Mijn moeder weet wie er in het huis tussen onze huizen komt wonen', vertelt Servaas.

'Wie dan?', vraagt Nora. 'Een oude man van tachtig zeker?'

'Een gezin met twee kinderen van onze leeftijd', zegt Servaas. 'Een jongen en een meisje. Ze komen volgende week.'

'Kom je mee cola drinken?', vraagt Nora. Ze neemt Servaas langs de achterdeur mee de keuken in.

Raar is dat, zo'n achterdeur. Dat heb je niet bij een flat!

Maar wel makkelijk: je kunt in en uit lopen zonder dat iemand je hoort. De voordeur van hun oude flat maakte altijd veel lawaai als je hem dichttrok.

'Wij zijn de eerste bewoners hier', zegt Servaas.

'De eerste kinderen, bedoel ik. Misschien kunnen we een soort club stichten waar de anderen dan bij kunnen komen?'

'Ik was de eerste', verbetert Nora. 'Daarna kwam jij. Wat wilde je dan doen in zo'n club?'

'Gewoon', zegt Servaas. 'De anderen opzoeken als ze aankomen en welkom heten en uitleggen hoe het hier gaat en zo. Net zoals jij bij mij deed die eerste dag, weet je nog wel?'

Nora zwijgt. Ze dacht dat het niet zo'n succes was geweest, die eerste ontmoeting tussen haar en Servaas. Maar blijkbare dacht Servaas daar anders over.

'Ik vind het wel een leuk idee', zegt ze na een poosje.

'En hoe zullen we onze club noemen?'

'Piratenclub', stelt Servaas voor.

'Piratenclub?', zegt Nora. 'Er is hier geen water, alleen maar zand. Woestijnclub misschien?'

'Mijn vader zegt dat al dat zand weggaat', zegt Servaas.

'Misschien de naam van onze straat?'

Hun straat heet Burgemeester Stoffelsstraat.

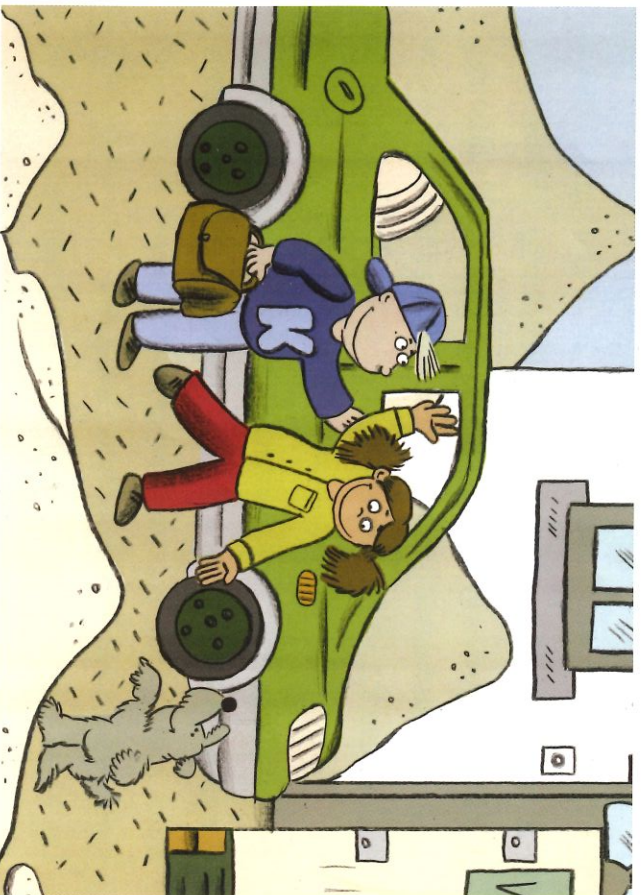
'De Stoffelclub?', vraagt Nora. 'Nee, dat vind ik niets. Ik weet het: wat denk je van de club van de Pijpenkop ?'

'Klinkt goed', geeft Servaas toe.

Een week later stopt er weer een verhuishwagen in de Burgemeester Stoffelsstraat. En daarachter een gewone auto. Meteen gaan de achterportieren open en twee kinderen en een hond springen eruit.

De hond kijkt even rond en begint dan te rennen.

Het meisje holt achter de hond en roept:
'Hier, Plato, hier!'
De hond trekt er zich niets van aan en rent pijlsnel verder. De jongen holt er nu ook achteraan.
Nora en Servaas staan verbaasd langs de straat te kijken. De hond en het meisje rennen voorbij.
Als de jongen op hun hoogte komt, blijft hij plots staan. Hij lacht hen toe. 'Die komen vanzelf wel terug', zegt hij.
'Wonen jullie hier ook ergens?'
Nora en Servaas vertellen waar ze wonen en hoe ze

heten. De jongen heet Kobe en zijn zus Hanne.
'Waarom heet jullie hond Plato?', wil Nora weten.
'Hanne wilde hem Pluto noemen', vertelt Kobe. 'Maar dat vonden wij nogal afgezaagd. Toen dacht mijn vader aan Plato, dat is een beroemde filosoof. En het is maar een letter verschil.'
'Welkom bij de club van de Pijpenkop', zegt Nora opeens. Dat zijn ze in de drukte helemaal vergeten.
'Hebben jullie een club?', vraagt Kobe. 'Wat doen jullie allemaal?'
'Alle leden mogen voorstellen doen', zegt Nora gauw. Kobe hoeft niet te weten dat de club nog niet langer dan een week bestaat en dat er tot nu toe slechts twee leden zijn.
'Mag ik ook meedoen?', vraagt Kobe. 'En mijn zus wil vast ook graag.'
'Natuurlijk', zegt Servaas. 'Het is een club voor alle kinderen van onze straat.'
In de verte komt Hanne teruglopen met de hond Plato in haar armen. 'Hoi', hijgt ze als ze erbij komt staan. 'Hij kent het hier nog niet, daarom mag hij zeker nog niet alleen weg. Zijn hok zit nog in de verhuishwagen.'
'Heb je geen leiband?', vraagt Nora.

Die weet Hanne snel te vinden. Samen met Nora gaat ze wandelen. Al snel blijkt dat ze op dezelfde school zullen zitten na de zomervakantie. Dat vindt Nora leuk. Dan kent ze tenminste al iemand. Voorlopig gaat ze nog naar haar oude school in de stad.

De volgende dag komen ze samen in de garage van Servaas. Die is al helemaal af, alleen het weggetje ernaartoe is er nog niet. Dus kan de auto van de ouders van Servaas er nog niet staan.

'Er zijn drie vrachtwagens met zand nodig om dat stuk hier op te hogen, zegt mijn vader', vertelt Servaas. Nora trekt haar wenkbrauwen op. 'Als je al die bergen zand die overal nog liggen, gaat verzamelen, kom je al een heel eind.'

'Het duurt nog maanden voordat het klaar is', zegt Hanne. 'Voorlopig is dit ons clubhuis.'

Ze zetten er kampeerstoeltjes en een klaptafel.

Kobe haalt een fles appelsap en plastic bekers.

Ze kletsen heel wat af.

Mama komt Nora halen, maar eerst blijft ze nog een poosje praten met de moeder van Servaas.

En ook de pa en ma van Hanne en Kobe komen erbij.

De vader van Servaas trekt zelfs een fles wijn open, zodat het wel een echt buurtfeest lijkt.

De paasvakantie vliegt voorbij voor Nora. Soms gaan ze naar een film kijken bij Hanne en Kobe. Of ze gaan bij Nora spelen op de computer, die papa intussen heeft aangesloten. Of ze gaan armworstelen bij Servaas. Soms trekken ze naar de plek, die hun ouders hardnekkig 'het grasveldje' blijven noemen, ook al is het nog steeds een terrein vol zandhopen met hier en daar

wat onkruid. Ze hebben er een knikkerbaan gemaakt en ze discussiëren urenlang over wat er op hun veldje moet komen. Een paar banken of een klimrek of een halfpipe om te skaten? Natuurlijk zal er ook iets moeten zijn voor de kleintjes.

‘Een zandbak?’, vraagt Hanne. Ze schept met haar hand wat zand uit een van de hopen en gooit het omhoog. De anderen lachen.

Nora gaat elke avond laat en doodmoe naar bed.

Haar ouders zijn zo druk bezig met inrichten en klussen, dat ze nauwelijks merken om hoe laat zij gaat slapen. En bij de anderen van de club is het precies zo. Op een morgen zegt haar mama: ‘Noo, zullen we volgende week zaterdag jouw verjaardag vieren? Wie ga je vragen en wat ga je doen?’ Help, Nora was bijna vergeten dat ze volgende week jarig was. Keileuk, dan zou ze Melek en Jordi weer zien. ‘Melek en Jordi natuurlijk’, zegt ze meteen. ‘En Eveleen en Monica van mijn klas. En de club van de Pijpenkopi!’

Mama lacht. ‘Zie je nu wel dat dit een leuke buurt is? Je hebt helemaal voor niets zo lopen mopperen! Wat denk je van een zoektocht in het bos hier vlakbij?’

‘Super!’ Nora geeft haar mama een zoen. ‘Ik ga meteen mailen naar Jordi. En naar Melek stuur ik een kaartje om haar uit te nodigen! Eveleen en Monica zie ik maandag wel op school.’

Nora is er op haar kamer een hele poos mee bezig. Dan hoort ze buiten het geluid van een vrachtwagen. Zeker weer een portie zand of bakstenen, denkt ze. Maar als ze door het raam kijkt, ziet ze een

verhuishwagen bij het huis vlak bij het 'grasveldje'.
Nieuwsgierig leunt Nora voorover. Er stopt ook een
donkerrode auto. Een man en een vrouw stappen uit
en praten met de verhuismannen. Die sjouwen een
grote zitbank uit de verhuishwagen en dragen hem met
zijn tweeën naar binnen.
Nora zucht. Geen kinderen blijikbaar. Tot ze opeens ziet
dat het achterportier langzaam opengaat. Een meisje
met zwart haar, een zwarte trui en een jeansbroek stapt
uit. Ze kijkt niet op.

Nora volgt het meisje met haar ogen. Waarom kijkt ze
niet rond? Waarom kijkt ze niet omhoog? Dan kan ze
zwaaien. Het meisje stopt bij een hoop zand en schopt
zo hard ze kan. Het zand vliegt alle kanten op. Nora
hoort door het dichte raam heen de boze stem van de
moeder van het meisje. Dan pas snapt Nora hoe het
meisje zich voelt. Zo ongeveer als zij, een paar weken
geleden. Ze heeft er duidelijk absoluut geen zin in.
Nora holt naar buiten. Ze moet erheen. Waar zijn de
anderen nu toch?

'Hoi', roept ze al van ver. Het meisje kijkt verbaasd op.
'Kom jij hier ook wonen? Ik ben Nora. Ik woon daar.'
'Britt', zegt het meisje. 'Er valt hier niets te beleven,
zeker? Wat een saai boel, alleen maar zandhopen.'

Nora moet bijna lachen.
'Over een paar maanden zijn die allemaal weg',
zegt ze. Ze hoort haar ouders praten.
'Het valt hier best mee. Kijk, daar zijn de anderen!'
Hanne huppelt met Plato aan de leiband.
Servaas draagt Saskia op zijn rug.
Kobe heeft zijn skateboard meegenomen, ook al kan hij
dat alleen op straat gebruiken.

'Dit is Britt', zegt Nora.

'Heb je zin om mee te basketten?', vraagt Kobe.

'Of moet je meehelpen?'

Britt kijkt snel in de richting van haar huis.

De verhuismannen dragen net een salontafel naar binnen.

'Ik doe mee', zegt ze. Ze glimlacht en holt naar de donkerrode auto. 'Hier, koekjes voor iedereen', zegt ze. Nora loopt achteraan.

Mijn buurt, denkt ze tevreden.